

Melanie Harlow

Tie Me Down

De Bellamy Creek-serie

Vijftien jaar geleden

Beckett

‘Wie wil als eerste?’ vroeg Cole.

We staarden allemaal naar de lege viskoffer die bij mij thuis op de eettafel stond. Griffin had hem meegenomen en ik had alle bakjes eruit gehaald, zodat hij als iets anders dienst kon doen.

Een tijdcapsule.

Al van kinds af aan had ik samen met mijn drie beste vrienden, Cole Mitchell, Griffin Dempsey en Enzo Moretti, het plan gehad om een tijdcapsule te begraven als we geslaagd waren voor de middelbare school. Jaren geleden, op de basisschool, hadden we al van tijdcapsules gehoord en met z'n vieren hadden we afgesproken dat we er ook een zouden maken.

Na enige discussie besloten we dat het het meest logisch was om hem ergens bij de boerderij van mijn familie te begraven. De anderen zouden kunnen verhuizen, maar Weaver Ranch was al meer dan honderd jaar in het bezit van mijn familie en zou dat de komende generaties ook blijven.

Daar zou ik wel voor zorgen.

Mijn plan was om af te studeren met economie als hoofdvak, daarna mijn master in bedrijfskunde te halen en een baan te bemachtigen op Wall Street, waar je miljoenen kon verdienen als je er de hersens, het lef en het arbeidsethos voor had.

Dat had ik allemaal, en ik zou het gebruiken om mijn familie te helpen.

‘Ik ga wel als eerste,’ zei Griffin. Hij zette zijn versleten rugzak op de tafel en haalde het kwastje van het hoofddekseel dat hij droeg bij zijn diploma-uitreiking eruit, een foto waarop hij tussen zijn vader

en opa stond bij een oude auto met geopende motorkap die ze aan het opknappen waren, en een opgevouwen vel papier.

‘Wat is dat?’ Moretti wees naar het papier.

‘Een kopie van de brief van het korps mariniers, waarin staat wanneer en waar ik me moet melden voor het trainingskamp.’

We knikten en keken toe hoe Griffin de drie items in de koffer deed. Hij ging drie weken naar Parris Island, waarmee hij van ons vieren de eerste was die Bellamy Creek zou verlaten. Ik zou in augustus naar Harvard gaan, waar ik een volledige beurs voor had ontvangen, en Cole ging naar een universiteit in de buurt, waar hij rechten wilde gaan studeren. Moretti werkte al fulltime voor het bouwbedrijf van zijn familie, waar hij al sinds zijn veertiende meehielp.

Het laatste wat Griffin uit zijn rugzak pakte, was een vieze, afgetrapte honkbal. ‘Van toen ik de homerun sloeg bij de wedstrijd tegen Mason City High, waardoor we kampioen werden,’ zei hij plechtig. ‘Ik heb er een handtekening op gezet, voor het geval een van jullie er ook een honkbal in doet. Dan weten we welke van wie is.’

We knikten allemaal. Honkbal was heilig voor ons. Alleen onze vriendschap was heiliger.

Griffin legde de bal in de koffer alsof hij van glas was.

‘Oké, wie gaat er nu?’ vroeg ik.

‘Ik ga wel.’ Moretti zette een bruine papieren zak op de tafel. Hij haalde er een uitgeknipt krantenartikel uit van de *Bellamy Creek Gazette* over zijn record van het stelen van honken, en een afhaalmenukaart van DiFiore’s, zijn favoriete restaurant waar zijn neven eigenaar van waren. Toen haalde hij er een recente schoolfoto uit en deed die in de koffer. En het was geen kleintje ook: vijftien bij twintig centimeter.

‘Echt, Moretti?’ Griffin gebaarde ernaar. ‘Een groot portret van jezelf?’

‘Hé, ik zie er goed uit op die foto. Stel dat ik kaal word of zo? Als ik hierop terugkijk, wil ik me kunnen herinneren hoe fantastisch mijn haar was. En mijn kaaklijn.’ Hij deed de foto in de koffer.

Lachend schudde ik mijn hoofd. Typisch Moretti. Hij was ijdel en egocentrisch, maar was de meest loyale vriend die je kon hebben. Ik zou hem missen. Ik zou ze allemaal missen.

‘En ik heb ook een foto waar wij met z’n vieren op staan, dus niet zeiken.’ Hij haalde een foto van ons tevoorschijn die gemaakt was na een van onze laatste wedstrijden. Vier verwaande achttienjarigen met honkbalpetjes en vieze tenues die in de camera grijnsden. Hij legde hem erbij in de koffer en keek op. ‘Cole? Nu jij?’

‘Oké.’ Cole deed een grote hersluitbare plastic zak open en haalde er een opgevouwen vel papier uit. ‘Het schema van ons honkbalteam en de seizoensuitslagen,’ zei hij, en hij legde het in de koffer. ‘En ik heb de bal van de no-hitter die ik dit jaar gooide. Ik heb mijn handtekening en de datum erop gezet.’

‘Dat was echt zo’n goeie wedstrijd,’ zei Griffin, en hij sloeg Cole op zijn rug. ‘Zo goed heb ik je nog nooit zien gooien. Man, ik ga die wedstrijden echt missen.’

‘Ik ook,’ zei ik. Ik haatte dat lege gevoel dat ik vanbinnen had. ‘Denk je dat we ooit nog samen zullen spelen?’

‘Echt wel.’ Moretti lachte luidkeels. ‘Wij worden van die ouwe lullen die elke zomer op donderdagavond op het veld gaan staan met onze bierbuiken en krakkemikkige knieën.’

De rest van ons lachte ook, we konden ons niet voorstellen dat we ooit dikke buiken en stijve gewrichten zouden krijgen.

Tot slot deed Cole nog een foto van ons vieren met onze dates van het examenfeest erbij. Cole had zijn vriendin Trisha meegenomen, Griffin een meisje met wie hij sinds kerst af en toe afsprak, Moretti had zijn snoepje van de maand meegenomen en ik een meisje met wie ik bevriend was, aangezien het meisje dat ik eigenlijk had willen vragen, Maddie Blake, buiten mijn bereik lag.

‘Jouw beurt, Weaver.’ Cole keek me aan. ‘Laat maar zien wat jij hebt.’

Uit een plastic boodschappentasje haalde ik een kopie van mijn toelatingsbrief voor Harvard, mijn gekoesterde honkbalkaartje van Mickey Cochrane en twee foto’s. De eerste was van ons vieren, waar we met toga en hoofddekseel op stonden net na de diploma-uitreiking, en de tweede was van mij en Maddie, die vlak daarna was gemaakt. Ik had een arm om haar schouders gelegd en zij had haar arm om mijn middel gedaan. Haar wang kwam bijna tegen mijn borstkas.

Ik had amper kunnen ademhalen.

‘Wat staat er op die andere foto?’ vroeg Cole, want ik probeerde de foto van Maddie achter die van ons vieren te verbergen.

‘Niks.’ Ik pakte de deksel van de viskoffer en wilde die erop doen, maar Moretti had snelle reflexen en greep de foto’s eruit, waarna hij ze omdraaide, zodat de foto van Maddie en mij bovenop lag.

Hij grijnsde. ‘Aha. Nu snap ik het eindelijk.’

‘Rot op.’ Ik trok de foto’s uit zijn handen en legde ze ondersteboven in de koffer.

‘Wie stond erop?’ vroeg Cole.

‘Het meisje van zijn dromen,’ zei Moretti. ‘Maar Weaver, besef je wel dat je het haar beter gewoon kunt vertellen in plaats van haar foto in een viskoffer te doen die je in de grond gaat begraven?’

Ik klemde mijn kaken op elkaar. ‘Dat kan ik niet, oké?’

‘Dat kun je wel,’ drong hij aan. ‘Je doet het alleen niet.’

Dat was makkelijk spreken voor Moretti. Hij wist altijd wat hij moest zeggen als er meisjes in de buurt waren en iedereen was van hem gecharmeerd. Zelfs leraren en moeders vonden hem geweldig. Ze konden mij ook waarderen, maar dat was anders. Ik was beleefd, rustig en verantwoordelijk. Maar ik moest altijd nadenken over wat ik tegen een meisje moest zeggen en als ik dan te lang had nagedacht, was mijn kans verkeken om te zeggen wat ik wilde.

Vooral bij Maddie.

Cole deed de viskoffer dicht en vergrendelde hem. ‘Gaan we hem begraven?’

‘Ja. Kom op,’ zei Griffin. ‘Ik moet om zes uur thuis zijn voor het eten.’

We gingen door de keukendeur naar buiten, die piepte bij het opendoen en klapte daarna zoals altijd dicht. Een vertrouwd geluid waarvan ik nooit had gedacht dat ik dat later nog zou gaan missen, of dat ik er zelfs ooit nog aan zou denken nadat ik vertrokken was.

Dat had ik mis.

Er waren veel dingen die ik mis had.

Gezamenlijk liepen we door de tuin en keken rond bij de grote rode stal, de paardenwei, de kippenren, de groentetuin en de weilanden erachter. Het was het fijnste moment van de dag op de ranch.

De zon begon net onder te gaan, waardoor alles een gouden gloed kreeg. Mijn vader was nog ergens op het weiland aan het werk en ik voelde me een beetje schuldig omdat ik vandaag vroeg was gestopt.

‘Wat is een goede plek?’ vroeg Moretti.

‘Misschien daar bij die boom?’ stelde ik voor, en ik gebaarde naar een oude esdoorn die tussen de paardenwei en de stal stond. Er hing een schommel aan de dikke, stevige takken, waar mijn zussen en ik als kinderen mee hadden gespeeld, maar dat was niet eens de fijnste herinnering die ik eraan had. Niet meer.

‘Prima,’ zei Cole. ‘Als het maar ergens is waar niet veel gegraven wordt.’

‘De boomwortels zouden het wel lastig kunnen maken.’ Griffin zette zijn petje anders op zijn hoofd.

‘Dan doen we het in het midden tussen de boom en de stal. Ik haal wel een schep.’ Ik liet ze achter om een schep uit de schuur te halen.

Een paar minuten later had ik een gat gegraven dat groot genoeg was. Griffin ging er op zijn knieën naast zitten om de viskoffer erin te leggen. Met z’n allen schoven we de grond terug in het gat en ik maakte die glad door er met de schep op te slaan.

‘Moeten we de plek markeren?’ vroeg Cole.

‘Neu, ik weet wel waar het is,’ zei Moretti.

‘Wanneer gaan we hem opgraven?’ vroeg Griffin zich af. ‘Over twintig jaar of zo?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Prima.’

We staarden allemaal naar de verse aarde en probeerden ons voor te stellen hoe het leven er over twintig jaar uit zou zien. Dat viel niet mee.

‘Hoe zullen we dan zijn?’ vroeg Cole.

Moretti lachte. ‘Jij zit bij de politie. Getrouwd, twee kinderen, een eigen huisje en een hond. Misschien een terugtrekkende haarlijn.’

Cole lachte en gaf hem een duw. ‘Rot op.’

‘Ik zal er waarschijnlijk net als mijn vader uitzien.’ Moretti klonk er niet al te blij mee. ‘Inclusief het grijze haar dat mijn vrouw en acht kinderen me gaan bezorgen.’

‘Je wilt ácht kinderen?’ vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik ben een Moretti. Wij pakken het altijd groots aan.’

‘Ik vraag me af of ik dan nog steeds bij de marine zit,’ zei Griffin, en hij staaarde in de verte. ‘Of dat ik weer hier ben en bij mijn vader in de garage werk.’

‘Je komt vast terug,’ zei Moretti. ‘Ik zal hier nog zijn, hopelijk run ik dan Moretti & Zn. Als ik de boel nog niet heb overgenomen tegen de tijd dat ik achtendertig ben, mogen jullie me dat onder de neus wrijven.’

Cole keek mij aan. ‘En jij, Beckett? Denk je dat je hier terugkomt na de universiteit?’

‘Neu, Beck komt hier niet terug,’ zei Moretti schamper. ‘Hij zal het te druk hebben met rijk worden op Wall Street.’

Lachend haalde ik mijn schouders op. ‘Dat weet ik nog niet.’

We waren allemaal even stil. Het gewicht van uit elkaar gaan en een onbekende toekomst drukte plotseling zwaar op ons. We waren al zo lang elkaars beste vrienden, broers eigenlijk, dat het nooit echt tot ons was doorgedrongen dat er een dag zou komen waarop dat zou veranderen, dat we ieder onze eigen weg zouden gaan... misschien wel voor altijd.

‘We moeten een pact sluiten.’ Moretti klonk ernstig. Zo had ik hem nog nooit gehoord. ‘Dat het niet uitmaakt hoe het leven gaat lopen, maar dat we over twintig jaar in de zomer hier weer bij elkaar komen op deze plek en samen de tijdcapsule opgraven.’

‘Afgesproken.’ Cole stak zijn vuist uit, zoals we altijd deden voor een wedstrijd.

‘Afgesproken.’ Griffin hield zijn vuist tegen Coles knokkels aan.

‘Afgesproken.’ Moretti deed hetzelfde.

‘Afgesproken.’ Ik hield mijn vuist tegen die van hen aan.

Een paar minuten later liepen we terug naar het huis, en ik zette de schep terug in het schuurtje. Nadat ik de deur had dichtgedaan, haastte ik me om de anderen in te halen. Nog een laatste keer keek ik over mijn schouder naar de esdoorn.

Ik vroeg me af of ik over twintig jaar, als we hier weer stonden en de viskoffer hadden opgegraven, nog steeds aan hetzelfde meisje zou

denken, of dat ze dan een vage herinnering zou zijn. Misschien had ik dan al wel seks gehad met iets van vijf meisjes of zo. Op dit moment was ik van ons vieren nog de enige maagd, maar dat maakte me niet uit.

Niet zoveel.

Ik vroeg me af of ik gelukkig zou zijn. Of ik rijk zou zijn. Of ik een goede baan zou hebben. Heel even vroeg ik me af of wij vieren nog steeds elkaars beste vrienden zouden zijn.

Toen sprak ik mezelf toe; natuurlijk zouden we dat zijn.

Ze zeggen dat vrienden de familie zijn die je zelf uitkiest en wij vieren hadden elkaar al een heel lange tijd geleden uitgekozen.

Sommige dingen veranderen nooit.

1

Beckett

‘Ik ga vandaag naar Chicago,’ kondigde mijn vader tijdens het ontbijt aan. ‘Ik heb die doos met die handvatten nodig.’

Ik pakte mijn koffiebeker en keek even naar mijn vader. Hij zat nog in zijn pyjama, zijn witte haar stak alle kanten op.

‘Bedoel je de koffer?’ vroeg ik.

‘Ja, die bedoel ik.’ Hij knikte tevreden en begon boter op zijn toast te smeren. ‘Ik heb de koffer nodig. Weet jij waar die is?’

‘Waarschijnlijk op zolder. Maar waarom ga je naar Chicago?’

‘Daar wordt vanavond de wedstrijd gehouden.’

‘Welke wedstrijd?’

Hij keek me aan alsof ik ze niet allemaal op een rijtje had. ‘De honkbalwedstrijd. Het staat daar op het schema.’

Ik keek naar de koelkast, waar het schema van de Detroit Tigers op zijn plaats werd gehouden door een magneet waarop MIJN OOM IS DE BESTE stond, een cadeautje van mijn zevenjarige nichtje Daisy.

‘Heb je dan kaartjes voor die wedstrijd?’ vroeg ik, al wist ik anders goed dat hij die niet had.

‘Kaartjes!’ Hij lachte schamper. ‘Spelers hoeven geen kaartje te hebben. En zonder mij kunnen ze het nooit winnen van de Sox.’

‘Juist.’ Ik bekeek mijn eenentachtigjarige vader een tijdje, in tweestrijd. Aan de ene kant wilde ik grinniken bij het idee dat hij in het tenue van de Detroit Tigers zelfverzekerd naar de thuisplaat loopt, zijn petje goed zet en als een norske, oude man de werper aanstaart, en aan de andere kant wilde ik hem toeroepen dat hij moest stoppen met dat idiote gedoe. Dat hij geen honkbal speelde in de Major League en dat hij dat ook nooit gedaan had.

Hij was een gepensioneerde boer met slechte heupen en reuma in zijn handen, en hij liep zo traag als een bejaarde slak op een teerton. Hij zou er een maand over doen om alle honken af te lopen.

Maar in plaats van dat ik dat tegen hem zei, nam ik een slok van mijn koffie.

De dokter noemde dit milde cognitieve achteruitgang, al begreep ik er geen snars van hoe iemand dit soort wilde waanideeën als ‘mild’ kon beschrijven. Normaal gesproken zou ik proberen om mijn vader te laten inzien dat het niet klopte als ik hiermee geconfronteerd werd. Ik probeerde hem in de realiteit te houden. Maar er was niets waar mijn vader meer tegendraads van werd dan door hem te vertellen dat wat hij dacht niet waar was, dus ik probeerde wat geduldiger te zijn.

‘Ik zal de koffer voor je opzoeken,’ zei ik.

‘Fijn. Na het ontbijt ga ik pakken,’ vervolgde hij. ‘Ik wil de trein niet missen. Kun jij me naar het station brengen?’

Ik nam nog een slok en haalde diep adem. ‘Natuurlijk, pa.’

‘Dank je.’ Hij stortte zich weer op zijn ontbijt.

Zelf had ik niet echt honger, en ik staarde uit het grote raam naast de tafel dat uitkeek over de ranch. Het was een prachtige ochtend in juni. Een wolkeloze blauwe lucht, volle zon en eindelijk een keer droge grond. Ik was om vijf uur al uit bed gekomen en had eerst naar de zonsopgang gekeken voor ik koffie had gepakt. Daarna had ik buiten mijn ochtendklussen gedaan en was weer naar binnen gegaan om mijn vader wakker te maken en zijn ontbijt klaar te zetten. De ouder-kindrollen waren compleet omgedraaid en ik kon er nog steeds niet helemaal bij dat dit zo was.

Maar in plaats van daarover te gaan zitten piekeren, nam ik in mijn hoofd door wat er vandaag allemaal nog gedaan moest worden. Als de eigenaar en de enige die voltijds op Weaver Ranch werkte, had ik een oneindige to-dolijst. Er waren een paar parttimers, maar meestal kwam het runnen van de ranch neer op één persoon, en dat was ik.

Mijn dagen waren lang, vies, bezweet en veeleisend, en soms vroeg ik me af of ik niet gek werd. Naast al het fysieke werk moest ik ook nog alle besluiten nemen om het bedrijf draaiende te houden, zodat de rekeningen betaald konden worden en er brood op de plank

kwam. Maar na jaren in een hoog kantoorgebouw in Manhattan opgesloten te hebben gezeten in een hokje en verstikt te worden door hebzucht en stropdassen wist ik zeker dat ik mijn huidige leven niet meer wilde inruilen.

Of er dingen waren die ik anders zou willen zien?

Zeker.

Om te beginnen met de man die tegenover me zat, die zat te zwetsen dat iemand zijn honkbaltenuue had kwijtgemaakt. Hij had er vanmorgen naar gezocht, maar het lag niet op zijn plek.

‘Ik zal wel voor je zoeken,’ zei ik. ‘Of misschien kan Amy je helpen. Die komt er straks aan.’

‘Amy?’ Mijn vader begon te stralen toen ik de naam van mijn oudere zus noemde.

‘Ja. Ze komt hiernaartoe om de dag met je door te brengen.’

‘Amy Maureen. 19 april 1979.’

‘Dat klopt.’ Hij noemde graag de volledige namen en geboortedatums van zijn kinderen op, om te bewijzen dat hij ze nog allemaal op een rijtje had. ‘En Mallory?’ vroeg ik, dat was zijn middelste kind.

‘Mallory Grace. 20 januari 1982.’

‘En ik?’

‘Beckett Eugene. 2 oktober 1987.’

Zoals altijd kromp ik een beetje in elkaar bij het horen van mijn tweede naam. ‘Klopt. En wie hebben in dat jaar...’

‘De Twins,’ zei hij met een zelfvoldane uitdrukking op zijn gezicht, omdat hij me voor was bij het stellen van mijn volgende vraag. ‘De Minnesota Twins wonnen in dat jaar de World Series van de St. Louis Cardinals, in zeven wedstrijden.’

Ik grijnsde. Zijn langetermijngeheugen was nog behoorlijk scherp, vooral als het ging om de honkbaluitslagen. ‘Dat klopt, pa.’

‘Je was nog maar een baby.’ Zijn blauwgrijze ogen waren vol leven bij de herinnering. ‘Je was nog maar een baby toen ik die wedstrijd zag.’ Hij keek over zijn schouder naar het midden van het huis. ‘Maar waar is de kamer waarin ik ernaar keek?’

‘Dat was het oude huis. We hebben een nieuw huis gebouwd, weet je nog?’

Toen ik vier jaar geleden terugverhuisde naar Bellamy Creek had

ik de woonboerderij met dakspanten die mijn overgrootouders op het land hadden gebouwd, laten afbreken om er een groot huis met houtskelet neer te laten zetten.

‘O.’ Mijn vader krabde op zijn hoofd en bleef staren naar de woonkamer met daarin de vide, de stenen open haard en de grote donkere leren meubels, hoogpolige tapijten en dekentjes in aardetinten die overeenkwamen met de kleuren van buiten, en de enorme ramen die uitkeken op de diepe voortuin. ‘Nou, als ik een kaart had, dan kon ik de weg naar huis terugvinden.’

Verdriet kneep mijn hart samen. Hij had het altijd over kaarten, omdat hij het gevoel had dat hij verdwaald was, maar er was geen kaart die hem naar de plek kon leiden waar hij naartoe wilde. ‘Ben je zover om te gaan douchen?’ vroeg ik om van onderwerp te veranderen.

‘Ik heb al gedoucht.’

‘Nee, hoor. Kom, eet je ontbijt op en dan help ik je. Ik heb tegen Amy gezegd dat je klaar zou zitten om de stad in te gaan als ze hier zou zijn.’ Ik wist dat hij daardoor in beweging zou komen. Mijn vader vond het heerlijk om het huis uit te gaan. Wat hij eigenlijk het liefste deed, was in zijn eentje rondzwerven, maar we moesten hem nu altijd in de gaten houden. ‘Ze zei dat ze met je naar de kapper zou gaan.’

Hij stak zijn kin naar voren. ‘Daar zou ik zelf naartoe kunnen gaan als jij mijn auto niet had gestolen.’

‘Ik heb je auto niet gestolen, pa.’ Ik stond op en zette mijn lege koffiebeker en bord in de gootsteen.

‘Nou, mijn sleutels dan,’ zei hij, en hij volgde me naar de keuken. ‘Daar ben ik al de hele week naar op zoek.’

In het echt had ik zijn autosleutels al zo’n zes maanden geleden van hem afgenomen en zijn afgetrapte auto stond nog in de garage. ‘Die heb je niet nodig, pa. Amy rijdt.’

‘Amy!’ riep hij uit. ‘Zij kan helemaal niet rijden. Ze is nog maar een kind.’

Ik spoelde zijn bord en beker af en pakte hem daarna bij zijn schouders om hem de keuken uit te dirigeren. ‘Kom, douchen.’

We gingen naar de slaapkamer annex badkamer aan de andere

kant van de woonkamer. Toen het huis klaar was, had mijn vader me de ruime slaapkamer op de begane grond aangeboden, maar hij had al last van zijn heupen en ik wist dat het niet lang zou duren voor het moeilijk voor hem zou worden om de trap op te komen. En ik had al die ruimte toch niet nodig. Eigenlijk wist ik niet eens waarom ik me door Enzo, die met zijn bedrijf het huis gebouwd had, had laten ompraten om er een inloopkast en een ligbad in te laten plaatsen.

Nadat ik mijn vader had geholpen om zijn kleding uit te kiezen, legde ik die op het bed en zei tegen hem dat hij moest gaan douchen. ‘Over vijf minuten klop ik op de deur, dan is het tijd om eronder vandaan te komen.’

‘Oké.’ Hij knikte en slenterde de badkamer in.

Gelukkig hoefde ik hem nog niet te helpen met wassen en aankleden, dat kon hij zelf nog allemaal. Maar ik wist dat er een dag zou komen waarop ik dat ook van hem zou moeten overnemen.